

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce: CH.R., nar. „X“ (alias CH.R., nar. „X“, státní příslušnost Alžírsko, alias J.B.CH., nar. „X“, státní příslušnost Tunisko), státní příslušnost Alžírsko, zastoupen Petrem Šádou, advokátem, Bořice 65, 538 62 Bořice, proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ulice, 530 06 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. KRPE-41727-110/ČJ-2015-170022-SV,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl dne 21. 5. 2015 kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, v mezinárodním vlaku jedoucím z Maďarské republiky přes území České republiky do Berlína. Při kontrole žalobce předložil pouze průkaz žadatele o pobyt vystavený orgány Maďarské republiky na jméno J.B.CH. (jednalo se o předběžné

povolení k pobytu, které opravňovalo žalobce výlučně k pobytu na území Maďarské republiky do 27. 4. 2015). Jiný **doklad totožnosti, který by prokazoval oprávněnost vstupu a pobytu žalobce na území České republiky, žalobce nepředložil.** Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že **žalobce** (v minulosti vystupující též jako CH.R., nar. „X“, státní příslušnost Alžírsko, či J.B.CH., nar. „X“, státní příslušnost Tunisko) **je veden v evidenci nežádoucích osob od 1. 11. 2014 do 1. 11. 2016, neboť byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 44T 17/2012 (v právní moci dne 1. 2. 2012), uznán vinným z přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní zákoník“), z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a z přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1 téhož zákona a byl mu uložen úhrnný trest vyhoštění ve výměře 2 let (na základě zmíněného trestního příkazu byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob od 1. 11. 2014 do 1. 11. 2016). Podle citovaného rozhodnutí žalobce (mimo jiné) vědomě užil (v úmyslu utajit svou skutečnou totožnost) jako pravý padělaný doklad totožnosti a zdržoval se na území České republiky přesto, že byl pravomocným (v právní moci dne 10. 6. 2011) rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 20. 5. 2011, sp. zn. 3T 65/2011, uznán vinným z přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a d) trestního zákoníku a byl mu (mimo jiné) uložen trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 3 let se stanovenou lhůtou k vycestování do 1. 11. 2011 (žalobce byl veden od 1. 11. 2011 do 1. 11. 2014 v evidenci nežádoucích osob). Dále žalovaný zjistil, že žalobci již bylo v minulosti (v roce 2009) uloženo i správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let (na základě tohoto rozhodnutí byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob od 26.11.2008 do 28. 11. 2010).**

Vzhledem k výše uvedenému bylo **dne 21. 5. 2015 s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění** z území členských států Evropské unie z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bodě 9 a v § 119 odst. 1 písm. c) bodě 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“).

Dne 21. 5. 2015 rozhodl žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 40 dnů, neboť žalobce byl jednak evidován v informačním systému smluvních států, jednak v minulosti opakovaně vstupoval na území České republiky neoprávněně, páchal zde trestnou činnost (krádeže, padělání a pozměňování veřejné listiny, maření výkonu úředního rozhodnutí), včetně toho, že se zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění, vystupoval pod různými identitami apod. Žalobce tak dle žalovaného jednoznačně demonstroval svůj postoj k plnění povinností uložených mu obecně závaznými právními předpisy. Za těchto okolností zde bylo dle žalovaného vážné nebezpečí, že žalobce bude i tentokrát mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Vzhledem k výše uvedenému (kriminální minulost žalobce, nerespektování rozhodnutí o vyhoštění etc.) a s přihlédnutím k tomu, že

- a) žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem,
- b) neměl dostatek prostředků k pobytu na území České republiky (např. dle § 13 odst. 1 písm. a/ bodu 2 zákona o pobytu cizinců je k zajištění pobytu na území České republiky třeba prokázat peněžní prostředky ve výši alespoň 55.000 Kč, má-li má

- pobyt na území přesáhnout dobu 30 dnů) a neměl možnost legálně si tyto prostředky obstarat,
- c) neměl sjednáno zdravotní pojištění,
 - d) neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné),
 - e) nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu,

konstatoval současně žalovaný, že nepřipadá v úvahu (nepostačuje) uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců). Doba trvání zajištění byla následně žalovaným prodlužována.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, **ze dne 11. 12. 2015**, č. j. KRPE-41727-86/ČJ-2015-170022- SV, **bylo žalobci** podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), **uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 let.** Žalobce převzal rozhodnutí o správním vyhoštění v den jeho vydání a ještě téhož dne se v souladu s § 81 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), do protokolu vzdal práva podat proti němu odvolání. Rozhodnutí správního orgánu prvého stupně tak ještě téhož dne nabylo moci práva.

Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2016, č. j. KRPE-41727-110/ČJ-2015-170022-SV (dále též „žalované rozhodnutí“), žalovaný prodloužil dobu zajištění žalobce do **19. 2. 2016**. V odůvodnění rozhodnutí popsal žalovaný dosavadní průběh zajištění žalobce (včetně okolností rozhodných pro vydání rozhodnutí o zajištění),¹ uvedl též, proč dosud nebylo možno správní vyhoštění realizovat (byť je uskutečnitelné). Dále žalovaný konstatoval, že důvody popsané již v rozhodnutí o zajištění nadále trvají. Znovu se též zabýval možnostmi užití mírnějších prostředků upravených v § 123b (§ 123c) zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že podmínky stanovené zákonem pro omezení osobní svobody musí být vykládány restriktivně a žalovaný měl přihlédnout k tomu, že v době vydání žalovaného rozhodnutí již netrval důvod zajištění uvedený v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců sice dle žalobce „formálně trval“, ale zajištění mohlo být nahrazeno opatřením podle § 123b nebo § 123c zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce tvrdil,

¹ Pokud jde o prodloužení zajištění, lze zmínit např. názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“

že byla překročena doba zajištění stanovená v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když podmínky pro její prodloužení stanovené § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců splněny nebyly. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Žalobci je třeba přisvědčit, že ustanovení zákona umožňující omezení osobní svobody je třeba interpretovat restriktivně. Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze dosáhnout výkonu správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Policie však nemusí vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření s tím, že teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. To by v důsledku vedlo často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.

Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že

a) cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň

b) neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění.

Nesplněním jednoho nebo druhého předpokladu je naplněn důvod pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu

§ 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 Azs 172/2015 – 32).

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce je a byl evidován v informačním systému smluvních států ve smyslu § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod pro zajištění prokazatelně v době vydání žalovaného rozhodnutí trval a žalobce to ostatně ani v žalobě nezpochybnil.

Dále, jak správně zdůraznil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, **žalobce v minulosti opakovaně vstupoval na území České republiky neoprávněně, páchal zde trestnou činnost** (krádeže, padělání a pozměňování veřejné listiny, maření výkonu úředního rozhodnutí), včetně toho, že se zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění (tedy mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění), vystupoval pod různými identitami (žalobce svou pravou totožnost tajil a orgánům veřejné moci soustavně lhal). Popsané jednání žalobce, který je z kriminologického hlediska recidivistou, tak plně odůvodňovalo obavu žalovaného, že žalobce bude i v tomto případě mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o zajištění. V době vydání žalovaného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) tedy byl jednoznačně dán i důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Správný byl i závěr žalovaného, že nepostačoval uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Předně je třeba zdůraznit, že zde z důvodů výše popsanych existovala důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Tato skutečnost již sama o sobě opodstatňovala závěr (viz výše), že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Navíc správní soudy již v minulosti dospěly k závěru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64, či ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 - 68), že pokud cizinec v minulosti nerespektoval právní řád České republiky, neboť zde pobýval nelegálně a současně neplnil povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění, nelze předpokládat, že bude ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření.

Soudu též není zřejmé, jak by zcela nemajetný žalobce (viz žádost žalobce o ustanovení zástupce) mohl složit např. finanční záruku (§ 123b odst. 1 písm. b/, 123c zákona o pobytu cizinců) či jak by si mohl zajistit ubytování (na adrese místa pobytu by se pak měl zdržovat a případně se hlásit policii – viz § 123b odst. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o pobytu cizinců). Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem, neměl ani dostatek prostředků k pobytu na území České republiky a neměl ani možnost legálně si tyto prostředky obstarat. Žalobce též neměl sjednáno zdravotní pojištění, neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné /srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS/) a nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu.

Důvodná není ani námitka, že byla překročena zákonem stanovená doba zajištění. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Žalobce byl zajištěn dne

21.5.2015, je tedy nepochybné, že doba stanovená v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců překročena byla, nicméně podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je **policie oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec**

**a) v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, nebo
b) uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.**

Tyto zákonem stanovené podmínky v projednávané věci splněny byly. Předně je třeba uvést, že v době vydání žalovaného rozhodnutí bylo zřejmé, že vyhoštění je uskutečnitelné v době trvání zajištění. Tento předpoklad žalovaného se ostatně ukázal být zcela správným, když žalobce odletěl do země původu dne 4. 2. 2016. Dále je nutno zopakovat, že žalobce při pobytové kontrole předložil pouze průkaz žadatele o pobyt vystavený orgány Maďarské republiky na jméno J.B.CH., státní příslušnost Tunisko. Nicméně porovnáním otisků prstů žalobce s údaji v centrální evidenci daktyloskopických karet byla zjištěna shoda se záznamem na jméno CH.R., státní příslušnost Alžírsko. Na stránkách www.facebook.com měl navíc žalobce založen profil pod jménem R.H. Pravou identitu (CH.R., státní příslušnost Alžírsko) odhalil žalobce až poté, co konzulka Tuniské republiky při pohovoru s žalobcem zjistila, že se nejedná o občana Tuniské republiky. Následně se žalovaný obrátil na Alžírské velvyslanectví s žádostí o ověření totožnosti žalobce (ta byla definitivně potvrzena až dne 12. 1. 2016) a začal též ověřovat, zda žalobce není účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany v některém z členských států Evropské unie (negativní výsledek). Žalovaný si též vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování žalobce do Alžírské demokratické a lidové republiky (vycestováním je možné). V mezidobí žalovaný ukončil dokazování v řízení o správním vyhoštění a dne 11. 12. 2015 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo moci práva téhož dne, neboť žalobce se práva podat odvolání účinně vzdal. Žalobce však opět začal mařit průběh správního vyhoštění tím, že se proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění odvolal, odvolání navíc nemělo zákonem stanovené náležitosti. Žalovaný žalobce vyzval k odstranění vad odvolání a odvolání po odstranění vad předložil odvolacímu správnímu orgánu, který odvolání rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016 jako nepřipustné zamítl (žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích taktéž zamítl). V mezidobí (dne 12.1.2016) konzul Alžírsko potvrdil, že žalobce je občanem Alžírsko jménem CH.R. Následně žalovaný zajistil pro žalobce náhradní cestovní doklady a dne 4. 2. 2016 realizoval letecký transfer žalobce do Alžírsko (zde byl žalobce předán orgánům veřejné moci Alžírsko), přičemž tak učinil v nejkratší možné době (s ohledem na složitost přípravy takového transferu /mimo cestovního dokladu bylo nutno např. zajistit i eskortní hlídku, příslušný letecký spoj etc./). Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce lhal o skutečnostech, které byly důležité pro zajištění náhradního dokladu, v důsledku čehož muselo být jeho zajištění opakovaně prodlužováno a kroky k zajištění náhradního cestovního dokladu a k realizaci transferu do země původu mohly být činěny až po „odhalení“ skutečné identity žalobce (definitivně potvrzena až dne **12. 1. 2016**). Navíc žalobce po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění též mařil výkon tohoto pravomocného rozhodnutí podáním zjevně nepřipustného odvolání (práva podat odvolání se přitom krátce před podáním odvolání účinně vzdal). **Soud proto shrnuje, že podmínky pro prodloužení doby trvání zajištění nad dobu stanovenou v § 125 odstavci 1 větě první zákona o pobytu cizinců byly splněny,**

přičemž celková doba zajištění nepřekročila v souhrnu 545 dnů (§ 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a odpovídala specifickým okolnostem tohoto případu.

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, **soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).** O odměně a náhradě hotových výdajů soudem ustanoveného zástupce žalobce rozhodne soud samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. února 2016

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová